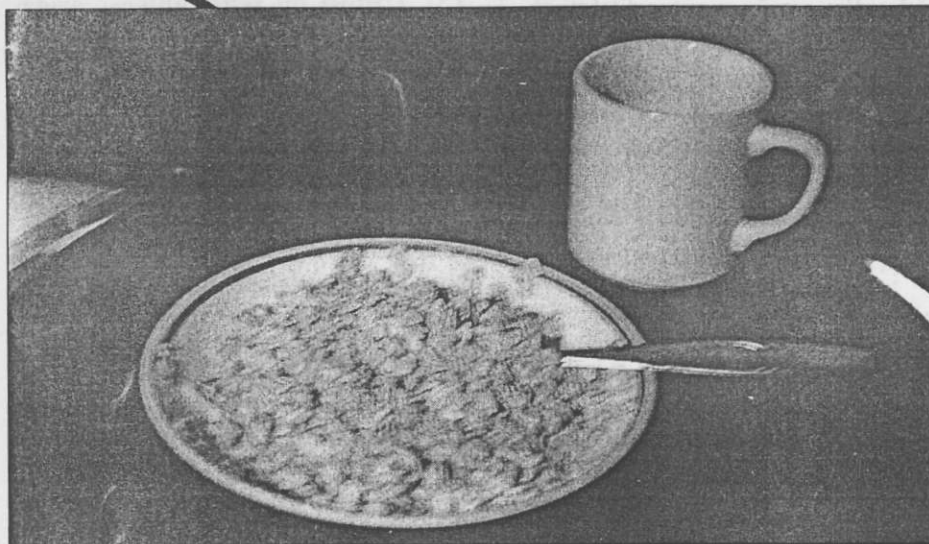

CHILANG

Hugo Treffneri Gümnaasiumi õpilasleht

jaanuar 1999, nr. 6.

Ei või kunagi teada, mida me kausipõhjast leida võime

Koolitoidu seest leiti kellegi hambaklambrid

Reedel, 15. jaanuaril Kesklinna Kooli sööklas kaotas laudkond õpilasi söögiisu, leides oma kaerahelbe-pudrukaustist kunsthambad.

Kui puder oli taldrikutele tõstetud, hakkas pudru seest paistma ebamäärane roosakat tooni ese, mida algul peeti

toidulisandiks. Kui aga õpilastele hakkas silma läikiv traadijupike, tekkis kahtlus, mis tõepoolest osutus tõeks - tegemist oli täiesti korralike hambaklambritega.

Kui pudrukauss kööki tagasi viidi, oli ka kokatädi imestanud: "Issake, kellegi hambad!"

Selles lehes

Uued kapid
lk.3

Intervjuu Madis
Reemanniga
lk.6

MARI: Ma pean saama
olla, minna ja tulla!
lk.7

Millest kümnendikud
infominutite ajal mõtleavad?
lk.8, 9

Tulevikumuusika
lk.10

"Inglite linn"-
armastusfilm?
lk.13

Uus aasta tervitas treffneriste telefoniraamatutega

Telefonikataloogide virn on koridorist juba peaaegu kadunud.

Juba pikemat aega kaunistas meie kooli üht nurka tohutu telefoni-kataloogide virn, mis praeguseks märgatavalt vähenenud on ja seda kõike tänu usinatele õpilastele, kes nõustusid (loe: olid sunnitud) neid firmadesse ja asutustesse laiali kandma.

Nendest kurikuulsatest kataloogidest oli juttu juba kevadel, kuid siis lubati laialivijajatele ka midagi vaevatasuks - näiteks tasuta ekskursioon või midagi sellist. Aga praegu on olukord hoopis teistsugune. Nii kümnendikud, üheteistkümnendikud kui ka abiturium seati

kurjakuulutava fakti ette - igaüks peab kümme kataloogi nõutud kohta toimetama kuidas iganes, tähtjaks oli 15.jaanuar. Arvata võis, milline oli suhtumine - mitte eriti soosiv. Hea seegi, et käia võis tundide ajast, muidu oleks poleemika suurem olnud. Olukord oli ebameeldiv ka õpetajate jaoks, nii mõnigi neist oleks hea meelega kataloogi-hunnikule tule otsa pannud, sest pidev tundidest ärakäimine segas igapäevast koolielu. Kool sai kõige selle eest 10 000 krooni.

Järgneb lk. 3

Pessimistlikud sulesepä

Ilmunud on kooli uus almanahh. Tekstid on uued, nimi endiselt vana - "Sulesepä". Pidi ta küll algselt valmima kooli aastapäevaks, tegelikult on aga veel trükisoe ilmutis olnud kooli kantseleis müügil vaid nädalapäevad. Sealt on võimalik 25 krooni eest ka endale üks eksemplar hankida.

Mida see üllitis siis sisaldab? Rumal küsimus - õpilasloomingut, teadagi! Kahjuks on see raamatuke jäänud küllaltki ühekülgeks - võrreldes teiste õpetajatega on ülekaal H.Teringu kasvandikel, samalt autorilt on mitu teksti ja needki küllalt ühehülaliselt pessimistliku alatooniga. Kuid ütlesid ju eessõnas autorid isegi, et tekstide valik on olnud äärmiselt subjektiivne. Kolmeliikmeline toimetuse polegi piisav otsustamiseks objektiivselt.

Eelkirjeldatud almanahhi esitleti esmaspäeval, 11. Jaanuaril. Oli omapärane ja huvitav üritus. Tundus veider, et esinejad lugesid ette üksteise töid. Kuid ehk oli seegi taotluslik.

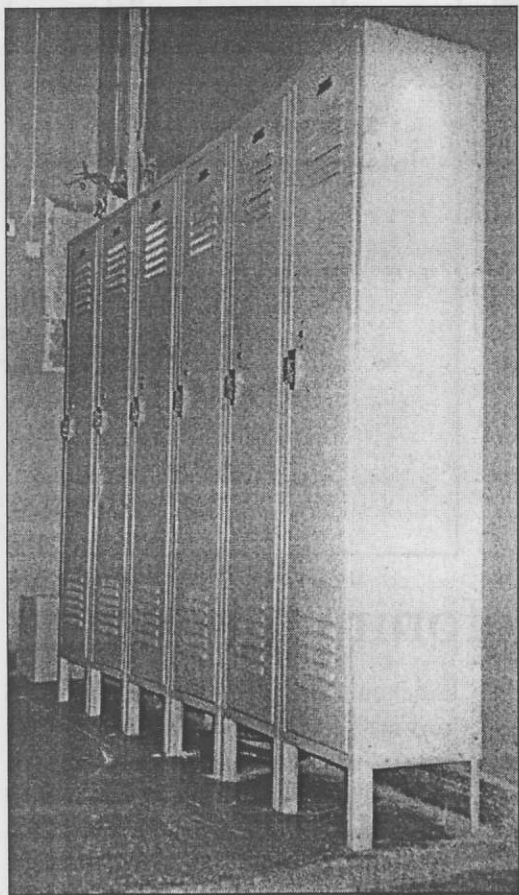
Kokkuvõtteks tuleb mainida, et tubli töö on tehtud ja vaeva nähtud... ning kui see kogumik olnuks ideaalne ei oleks jäänud järgmiseks korraks võimalust paremini teha.

Kontsert Vanemuises

1. veebruaril toimub Vanemuise Kontserdimajas kolme Tartu kooli gala-kontsert.

Hugo Treffneri Gümnaasium, Miina Härma Gümnaasium ja Mart Reiniku Gümnaasium on alates kevadest ühinenud Kolme Kooli Liiduks (lühidalt T3). Üritusi on selle lühikese ajaga korraldatud mitmeid ning ühiselt ollakse esindatud ka Eesti Õpilasomavalitsuste Liidus. Eelseisev kontsert toimub kahe narkonädala vahelise osana ja üles astuvad esinejad kõigist kolmest koolist. Kontserdi eesmärgiks on tihendada veelgi kolme kooli suhteid ning pakkuda lihtsalt head meelelahutust.

Vanade riidehoiubokside asemele ostis kool uued metallkapid

Taolistele kappidele saabub lisaks 200 uut.

Treffneristide meeli on juba üle nädala erutanud teadmine, et senise ajast ja arust riidehoiu asemele tulevad uued ning märksa turvalisemad metallkapid.

Kapid pidid kohale jõudma juba 14. jaanuaril, kuid USA tootjafirma poolne ettenägematu viivitus lükkas nende kohalejõudmist edasi. Kindlasti puudub võimalus, et kõik ühe klassi kapid on selle klassi ümber. Kapid hakkavad paiknema mööda kogu koolimaja laiali, enamasti küll koridorides, kuid otsitakse võimalusi neid veel kuhugi panna. Kahele poole koridori paigutatuna pole nad just eriti ilus vaatepilt ning see ei vasta ka tuleohutuseeskirjadele.

Lisaks koolis juba olemas olnud kümnele kapile telliti juurde 200 kappi, kokku saab neid seega 210. Seetõttu ei jätku kappe kahjuks kõigile, kaks klassi jäävad algselt ilma. Neisse paigaldatakse nagid. Artikli trükkimise ajaks polnud veel selgunud, mis klassid need on. Need klassiruumid peavad asuma välisuksest kaugemal ning

olema piisavalt suured, et mahutada nagisid. Esimesel võimalusel tellitakse ka neile kapid.

Kord saab olema selline, et igal kapil on kaks kasutajat, kes mõlemad saavad oma võtme. Samamoodi saavad kahe peale kapid ka õpetajad. Kapi vähese mahutavusega peab leppima, sest koolil puudub lihtsalt raha rohkemate kappide ostmiseks ning ega ei oleks neid ka kuhugi paigutada.

Nüüpea, kui kapid kohale jõuavad, kogutakse iga õpilase käest sada krooni. See ei ole mitte tasu kapi kasutamise eest, vaid garantii, et võtme kadumise korral, saaks uue võtme valmistada. Võtmed on valmistatud eriterasest ning nende tegemine on väga keeruline. Seetõttu oleks kasulik hoida võtit hoolikalt, et see ära ei kaoks. Kui võti ära ei kao, siis makstakse raha kevadel tagasi. Võtmed ise on kõik erinevad, ühe võtmega pole võimalik teist kappi avada. Õppealajuhataja Aime Pungal on olemas universaalvõti, millega saab avada kõik kapid. Mingisugust kontrolli, mis kellelgi kapis on, ei tule, see võti on ainult hädaolukordadeks.

Lembit Valgma

Peatoimetaja: Kadri Tonka

Toimetajad: Siim Sikkut, Riin Rannu, Evelin Tiitsaar, Lembit Valgma
Markus Untera, Elina Õunsaar, Pille Heido, Karin Kiisk
Liana Peegel, Heli Ernits, Jüri Tarkpea

Fotograaf: Käty Kask

Küljendaja: Käty Kask

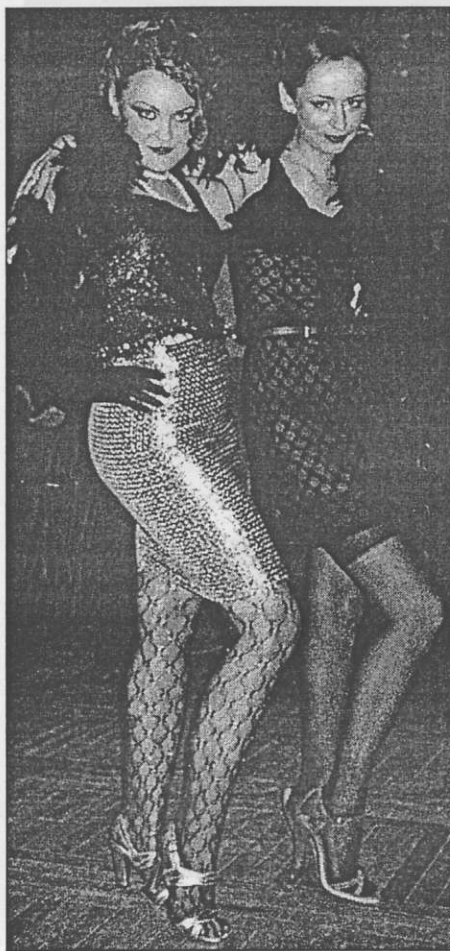
Juhendajad: Age Salo, Toomas Jürge

Karneval - kakukese ja "tüdrukute" kohtumispaik

Tänavu toimus Hugo Treffneri Gümnaasiumis tavapärase jõulupeo asemel jõulukarneval.

22. detsembri õhtul kooliuksest sisse astudes võisid paljud märgata, et enamusi pidulistest oli viitsinud kasvõi vähekenegi vaeva näha ja mingis kostüümis peole kohale ilmuda. Nii oligi kella kuueks koolimaja igasuguseid elukaid ja muidu kahtlasi, omapäraseid ning kummalisi tüüpe täis. Targasti tegid need, kes juba varem olid aulasse läinud ja seinte ääres endile (iste)kohad hõivanud. Hiljem kohale saabunud sattusid aula uksele ummikusse ja sinna nad ka jääma pidid. Nii juhtuski, et kingikottide lunastamiseks sooritatud etteasted jäid paljudel nägemata ja kuulmata. Vaheldust tõid mõningad kõvemini öeldud lausekatked ning jõuluvana mikrofoni abil esitatud repliigid.

Kingikotid käes liiguti klassidesse, kus siis pakid laiali jagati. Kingid kätte saadud, suunduti tagasi aulasse, sest karneval jätkus ja valimata oli ka õhtu originaalseim kostüüm. Seni aga võis

igaks end tantsides välja elada. Tantsu vahepeal olid väikesed pausid, mis sisustati huvitavate tegevustega. Tantsiti kahekesi ajalehtedel, mida järjest vähemaks võeti, mängiti "leiva ahju viskamist", esinesid rahvatantsijad ning ka õpetajad esitasid ühe lõbusa tantsu. Väljakuulutatud parimaks kostüümiks osutus Erki Russaku(11b) kakukese kostüüm. Peale Kakukese oli ka teisi vahvaid ja originaalseid kostüüme.

Üldiselt paistis, et treffneristidele karneval meeldis ja kostüümidega keegi hätta ei jäänud. Kena oleks, kui ka järgmisel aastal midagi nii vahvat toimuks.

Karin Kiisk

Kas tõesti treffneristid?

Ühe abituriendi seiklused telefonikataloogidega

Läbi külma ja tuisu – et aga need kataloogid viidud saaks.

algus esileheküljel.

Üks väike abituuriumi neiu võttis kogu oma jõu kokku ja asus vapralt neljapäeva hommikul teise tunni algul teele, käes meeletu hunnik katalooge. Kümme raamatut pole tegelikult eriti

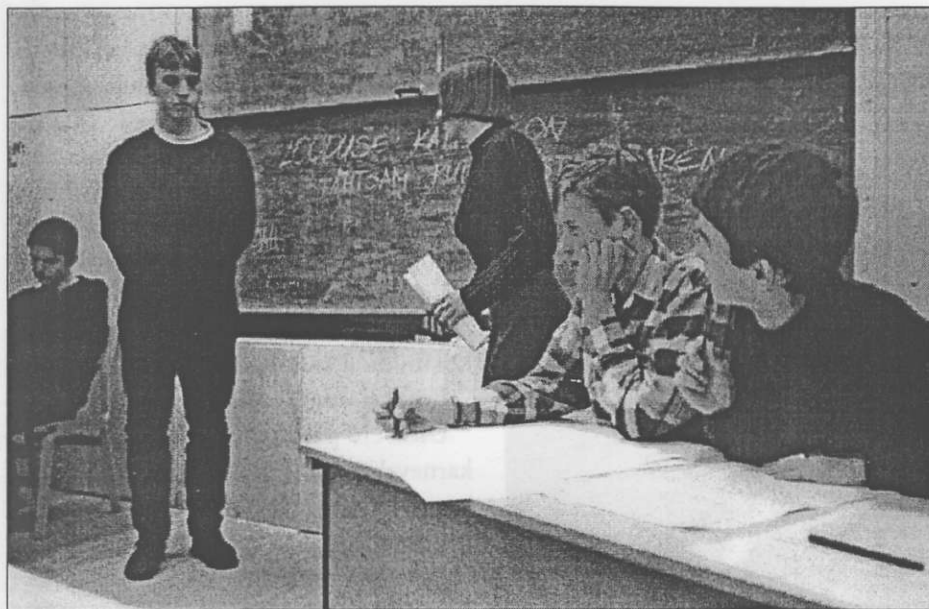
palju, kuid kui need kotiga kae otsas ripuvad, märkad nende tõelist raskust. Sedasi marssis väike neiu tuult, külma ja tuisu trotsides kindlal meelel teise linna otsa, sest buss sinna ei sõitnud ja autot ta ka veel juhtida ei tohtinud. Esimese asutuse leidis tüdruk kenasti üles ja olles pikalt laialt seletanud oma tuleku põhjuse, suundus järgmise sihtpunkti poole. See osutus rängemaks, kuna antud aadressil ilutsesid vaid lagununud kuurid ja lumeväli. Kolmanda kohaga polnud erilisi raskusi, sest lasteaia tunneb kätatsevate laste ja hullunud kasvatajate järgi ikka ära. Viimasesse sihtpunkti jõudes polnud neiu enam nii kurb, sest koorem oli märgatavalt väiksemaks jäänud ja

teadmine, et varsti on kõik möödas, rahustas. Sedasi koper-das ta edasi Kivi tänava maja trepikojas kuni leidis otsitava koha, milleks oli muide erakorter. Uksele tuli 30-ndates noor abivalmis mees, kes naeratas rõõmsalt juba tülpinud näoga neiuks ja kuulas kulleri kenasti ära. Nagu muuseas kutsus ta neidu praekala sööma, mille järgi ka kogu korter haises. (Huvitav, kas tüdruk paistis juba nii nälginud välja?).

Kuid kogu lugu lõppes õnnelikult ja õige pea jõudis kohusetundlik treffnerist neljandasse tundi, kus ta päris hea meelega laua taha jalgu puhkama istus.

Liana Peegel

Kõik väitlejad armastavad väga palju rääkida

Siim Riini rist(küsitlus)tule all.

“Tähelepanu väitlejad!” - selline kuulutus ripub peaaegu igal nädala mõnel HTG stendil. Kes selle peale kokku kogunevad ja mida teevad, uurisingi välja teisipäeval (12.01).

Peale viimast tundi oli P5-s (endises P3-s) mõnus kodune õhkkond. Väitlejad istusid laudade peal või lõsutasid diivanil. Vanad olid kirusid nooremaid, kes hilinesid. Kui kõik olid kohale jõudnud, valitses klassis paras lärm - kõik väitlejad armastavad väga palju rääkida. Eneseväljendusoskus ongi väitlemise keerulises kunstis kõige tähtsam. Muidugi peab ka teatud reeglitest kinni pidama.

Sedakorda kahjuks päris väitluseni ei jõutudki, tegeleti alles ettevalmistustega. Õpetaja Age Salo, kes nende vägesid juhatab, luges ette teema: “Looduse kaitsmine on tähtsam kui majanduse

areng.” Seejärel tuli üheskoos otsustada kriteerium. Kes ei tea, siis kriteerium on see, millest lähtuvad kõik väitlejate argumendid. Pika vaidluse tulemusena jäi kriteeriumiks: elu jätkumine Maal. Muidugi püüdsid kõik korraga rääkida, kusjuures igaüks väljendas oma mõtet. Loomulikult ei saanud keegi mitte millestki aru. Siiski, hullem oli veel tulemas. Teema tuli defineerida. Kuidagi ei jõutud selgusele, mis on majandus ja mis on looduse kaitsmine. Kas majandus on osa looduse hoidmisest? Age Salo soovitas neile küsimustele vastust otsida ekspertidelt - õpetaja Ülle Seevrilt ja Rita Zobelilt. Kiire mõtlemisega inimestel tekkis kohe idee panna kaks õpetajate võiskonda omavahel väitlema - milleks ise vaeva näha, kui on olemas asjatundjad. Paraku polevat HTG õpetajad

väitlemisest eriti vaimustatud, shoud võiks ju teha. Kui tuli aeg võistkondi valida, küsis Salo: “Kes tahab väidelda?” Klassist kajas vastu pikk vaikus. Mitte keegi ei tahtnud. No kui keegi ei taha, siis tuleb sundida! Kuna esiväitlejad Matti, Kadri ja Pille on karastunud koolidevahelistel ning vabariiklikel väitlustel, on nemad ka julgemad häält tegema. Nad ütlesid, et järgmine kord väitlevad need, kes pole seda veel teha saanud. Ning kui Age Salo määrab Matti kohtunikuks, teadustab see, et ühes võiskonnas on Siim, Kadri(10 kl.) ja Evelin, teises Ats, Rün ja Taavi. Kadri hädist: “Ei-ei-ei, mina ei taha, ma ei oska!” ei võeta üldse kuulda. Kellel jõud, sellel õigus. Kuna see-kordsetes võistkondades on osa veel päris puhtad lehed, st. pole varem kordagi väidenud, määrati neile treenerid. Ühele võistkonnale Kadri (12 kl.) ja teisele Pille. Treenerid lubasid pühalikult värskete väitlejate elu võimalikult raskeks teha. Tegelikult suhtuvad väitlejad üksteisesse soojalt ja hellalt, ehkki võistluse käigus läheb asi tihti isiklikuks.

Siis ütles Age Salo, et tähtsamad as-jad on räägitud ja nüüd saavad noored ka ise hakkama. Asjaosalised ei teinud Age lahkumisest eriti välja, vaidlus jätkus endise hooga...

Väitluseni jäänud päevi sisustasid võiskonnad raamatukogudes tuhnides ja Internetis surfates. Vahepeal leidsid nad ehk siiski aega ka talverõõmudeks.

Elina Õunsaar

*Millest mõtlevad
rebased
infominutite
ajal?*

Kuigi esmaspäeviti toimuvad infominutid kulgevad alati ühtemoodi (mõnele tüütu ja igav veerandtund), said ühe kümnenda klassi õpilased klassijuhataja kuulamise asemel tegeleda hoopis “lihtsama” tegevusega. Nimelt paluti neil paberile kirjutada, millest hetkel mõtlevad.

Mõni oli mõtlemas uutest peagisaabuvatest(!) kappidest. Mitmeid rõõmustas mõte selle üle, et nelja päeva pärast hakatakse neid retsima ja rebasteks ristima...

Tüdrukud:

- * Kuidas mind neljapäeval retsitakse
- * Veenperele ja tegemata kodusele tööle
- * Kuhu jäävad lubatud kapid ja millist neljapäeva direktor tähtajana mõtles
- * Kirjutan parema käega, sest tahan teada parema käe mõtteid. Ja üldse: seistes ei lonka keegi.
- * Mul on liigesevalu, põlves noh, valutab. Ma vist mõtlen kuidas nuttu tagasi hoida. Ega keegi ei näe, et ma nutan. Ja siis veel mõtlen et reha,

Muljeid aastavahetustest

MARIKEN, 10a: Sellel aastal kella kaheteistkümnendi olin kodus ja siis läksin baari peole. Hästi vahva oli. Lapsena, kui sai ikka perega koos uusaastaööd veedetud, oli tüüpiline, et kui vanemad läksid kõrvaltuppa, siis meie sõbrannaga tegime kõik pitsi-põhjad laual tühjaks...

MARGE, 11e: Aastavahetused on väga igavad - istun maal ja joon sampust. Äge on rakette lasta, ükskord oleks peaaegu majja lasknud. Ka sellel aastal olin maal, käisin öösel mööda teeääri jalutamas, lehvitasin autodele. Hästi mõnus kuu oli taevas - suur ring oli ümber. Meil on üks selline traditsioon, et läheme kell 12 kolme tee ristile ja seal kõlistame rahakottidega, siis olevat järgmisel aastal palju raha.

SIIM, 11c: Ilutulestik oli eelmise aatsaga võrreldes nirum. Nojah, üks raha läks ka vähem. Sel aastal kuuske tupp ei toonud - ei viitsi neid okkaid koristada. Mõtlesin veel, et ei tohiks nii palju süüa nagu mõnel varasemal aastavahetusel, pärast on halb olla.

TOOMAS JÜRGENSTEIN: Ma pole õige mitu aastat nii sportlikku aastavahetust veetnud. Minu lähedal järve peal oli tugev jää - sile ja ilma lumeta. Siis ma üle 15 aasta panin uisud jalga ja käisin 31. detsembril ja 1. jaanuaril, mõlemal päeval, kaks korda uisutamas, tulles vahepeal koju "Helisevat muusikat" vaatama.

Aastavahetus ise... Kuna nüüd see laskemoot on suhteliselt kättesaadav, igasused tulevärgid, siis ma olin neid ka tasapisi ostnud ja kohe üsna hoolega lasin taeva poole. Mõnes mõttes märkimisväärne summa, aga seda kõike oli ka ilus vaadata. Ja kella kümne ajal õhtul sai tehtud maja taha hästi suur lõke, mis paistis kaugele - ka kuidagi kena oli. Valasin õnne. Telekat vaatasin vähe.

TIINA PLUUM: Tavaliselt olen ikka kaheteistkümnendi kodus perega koos ja siis lähen sõpradega välja. Just minna rahva sekka - liikuda ja tantsida, et ei peaks kuskil teleka ees istuma ja sööma.

Lapsepõlvest mäletan ma, et peale kahteist vanemad ja vend ja kõik läksid kodust ära ning mina olin siis see, kes vanaemaga pidi koju jääma. Vot, selline kurb mälestus.

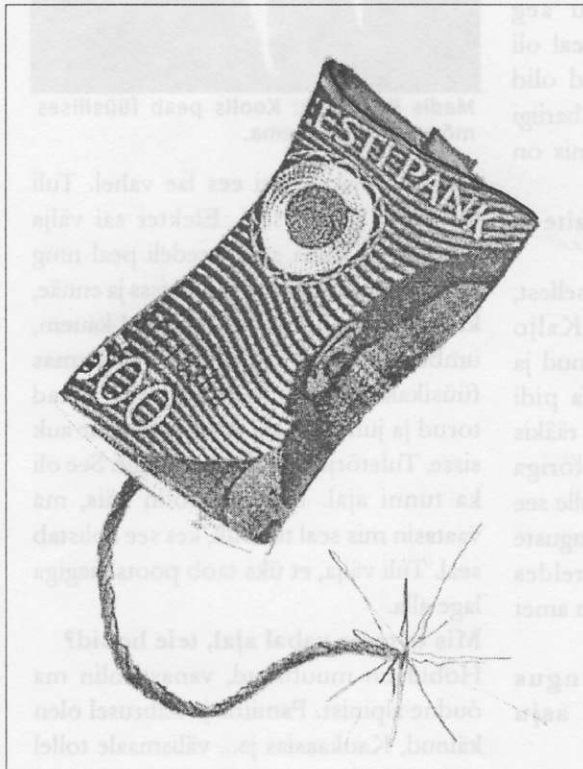
KRISTJAN, 12e: Alguses olin kodus. 12 ajal käisin Raekoja platsil tulevärki vaatamas... Edasi ma ei mäleta. Aa, saatsin sõpradele arvutiga uusaastatervitusi. "Minu Lenineid" vaatasin ka.

Eelmisel aastal oli päris "põnev". Olin haige, mingi 39 palavik. Kogu pere läks välja ilutulestikku vaatama, mina jäin koju. Olin siis voodis ja nägin, kuidas akna taga sähvis - toa lõi kenasti

valgeks. Täitsa mõnus oli - kirjutasin luuletusi, olin niisama.

TANEL, 10b: Läksin välja, heitsin tiigijää peale selili, vaatasin tähti. Ja mõtlesin, et kui mul oleks sampust, siis valaksin seda jääle ja lakuksin sealt. Siis ma arvasin, et kell on juba väga palju ja läksin tuppa. Tegelikult oli alles 11, aga ma tegin sampuse lahti... Ja pärast vaatasin filmi "Minu Leninid".

*Heli Ernits,
Monika Arst,
Kristi Koger*

reha, mis teha kui pole midagi teha
* Et Kadri on suur ja kole nina
* Mida ma täna söön? Kes pani hambad putru?
* Järgmine tund on 04-s, ah ei tea kah
* Midagi ei mõteld, lihtsalt oli mõnus olla. Tegelikult vist toidust
* Pole tuju, pole raha. Kõht on näljane.
* Hiljaks jäan jälle... mis päev küll täna võiks olla??? Vahet pole
* Jumal tänatud, arvutitund sai läbi. Kas minna kõnevõistlust kuulama või mitte? Vist ikka läheks?

* Tahan sõrmuseid, kui ei saa, panen juveliirile....
* Et miks ma ostsin täna hommikul 2kg mandariine. Siia maani ei tea.
* Tahaks koju
* Hakkaks see jutt juba rutem peale. Tahaks juba vahetundi.
* Viimati saadetud e-mailile
* Et millal tulevad kapid ja millal saame sõrmused
* Istusin maha ja lootsin et saame lõppudelõpuks kapid, rebased jne.

Poisid:

* Et miks mind ei lubatud eesti keele tunnist telefonikatalooge jagama.
* Mis tund tuleb ja kus see tuleb. Muud ei mäleta.
* Jõle kipa, varsti saab Veenperega jälle tõtt vahtida.
* Kas saame eesti keele tunnist raamatuid vedama. Kurat, ei saanud
* Tschhi sõidust Keerbergiga. Ja...
* Oh jumal küll, 4 tundi veel. Ja õps tuleb ka veel infi jagama

Madis Reemannile meeldivad boheemlased

Milline te noorena olite?

Noor ja ilus, ega ma mingi nohik küll ei olnud, olin ikka ettevõtja.

Millal te füüsika enda jaoks avastasite?

Ai, kes seda nii täpselt teab. Kaheksanda klassini käisin 8. keskkoolis. Siia kooli üheksandasse klassi vedas mind pinginaaber. Minul oli füüsikuks kerge hakata, sest minu isa oli suur füüsika-teadlane ja nii edasi ja mul oli palju füüsikuid-tuttavaid. Ma pole isegi mõelnud, kas see mulle meeldib või mitte, nii on lihtsalt läinud.

Miks te olete õpetaja, see ei ole ju eriti hinnatud amet?

Mina küll seda tähele pole pannud, õpilased on mind ikka hinnanud, aga rahalises mõttes on ta kogu aeg ühtemoodi olnud. Ainult vahepeal oli selline aeg, kus õpetajate palgad olid suhteliselt kõrged. See oli Eesti Vabariigi algusajal, Savisaare valitsusajal, mis on kõige naljakam

Kuidas te õppealajuhatajaks saite ja miks te enam ei ole?

Ühe aasta olin jah. See oli lihtsalt sellest, et eelmisel õppealajuhatajal Kaljo Kruusel oli tervis kehva ja ta ei tahtnud ja suutnud enam hästi töötada. Ta pidi endale ise asendaja otsima ja siis ta rääkis minu pehme. Leppisin direktoriga kokku, et ühe aasta olen ja kui mulle see amet ei meeldi, siis võin ilma igasuguste probleemideta ära minna. Võrreldes õpetaja ametiga oli õppealajuhataja amet minu jaoks oluliselt kehvem.

Kui palju teil kooli põlengus õppematerjale ja isiklikke asju kannatada sai?

Kabinetis olid isiklikud ja kooliasjad segamini. Otseselt nii palju ei hävinudki, esialgu tundus, et on rohkem, sest see nägi nii jube välja. Nüüdseks on enamus raamatuid ära kuivatatud, kapsad nad on, aga ikkagi loetavad.

Kuidas just teiega selliseid asju juhtub- füüsikakoridori põlemine ja see, et te keldrisse kinni jäite?

Ah noh, mis nüüd minuga... Keldrisse jäämine oli puhtjuhuslik - mul oli võti täiesti olemas, aga seestpoolt see lihtsalt ei keeranud. Aga et füüsikas põlema läks, on tavaline asi. Mõni aasta tagasi me ju väga stiilselt kustutasime tulekahju seal

Madis Reemann: Koolis peab füüsilises mõttes vormis olema.

samas füüsikaklassi ees lae vahel. Tuli keevitas ilusasti seal. Elekter sai välja lülitatud ja mina seisin redeli peal ning lasin klistiiripritsiga tsss-tsss-tsss ja ennäe, kustuski pikapeale ära. Aga veel kauem, umbes 15 aastat tagasi, põles sealsamas füüsikaklassi ees, seal kus need vanad torud ja juhtmed on ikka päris suur auk sisse. Tuletõrjujad tulid ka kohale. See oli ka tunni ajal. Igavene kolin käis, ma vaatasin mis seal toimub, kes see kolistab seal. Tuli välja, et üks taob pootshaagiga lage alla.

Mis te teete vabal ajal, teie hobid?

Hobid on muutunud, vanasti olin ma õudne alpinist. Pamiiris ja Elbrusel olen käinud, Kaukaasias ja... välismaale tollel ajal eriti ei saanud. Paar korda pidin minema, aga dekaan ei lasknud mind, arvas et ma olen kahtlane inimene. Nüüd hiljem, üle-eelmisel aastal ma veel mõtlesin, et ärgitan õpilasi ka ja teeme Mount Blanci ära. Aga ei saanud õpilastest asja, rahalises mõttes, nad muidu oleksid veel tulnud, aga see oli ligi 4000 krooni ja oli vaja 30 inimest. Viimasel ajal olen maja ehitanud. Nüüd on ta juba poolenisti valmis ja ma elan seal sees.

Mis teid vihale ajab ja kuidas te siis käitute?

Ma ei tea, kas teised ka näevad, aga kui

ma tõeliselt vihane olen, tunnen ma, et mul hakkab lõug värisema. Seda on juhtunud elus vast üks 3-5 korda, aga nüümoodi kapitaalselt vihastan ma üldiselt vähe. Ma võin välja näidata, et ma ka vihastan, kui vahest vajalikuks osutub, aga see ei tähenda veel, et ma tegelikult nii väga vihane olen.

On teil siin koolis midagi juhtunud, mis on teid kapitaalselt endast välja viinud?

Ei, ma ei saa ütelda, et oleks. Õpilaste peale pole ma kunagi nii tõsiselt vihastanud, et ma ei kontrolli enam ennast. Direktsiooni peale olen rohkem vihastanud, aga mitte ka nüüd nüümoodi, et olen käsipidi kallale läinud.

Mis on teie arvates õudne?

Õudne on teadmatus või määramatus. Kunagi ma olin selline igavene seikleja, käisime polaarjoone taga - käed taskus läksime vaatama ja tegime lumeonni. Pidime alla kukkuma ja ära külmuma. Mõningates sellistes situatsioonides, kus võib midagi juhtuda, on küll selline ebamäärane või õudne tunne. Ma olen kunagi mägedes kogenud väikest maavärinat. Inimene on harjunud, et maapind on kogu aeg kõva ja kui ta äkki liikuma hakkab, siis on tõesti korraks õõnes tunne.

Mis võiksid olla teie pahed?

Pahesid on väga palju. Ma olen igasuguseid asju teinud. Olen vahepeal karsklane olnud ja pole pikki aastaid suitsetanud. Aga siis see läks mööda ja nüüd on mul kõik, tarbin noh. Koolis ei saa töötada, kui eelmine päev on mingi väga väsitav pidu olnud. Koolis peab siiski füüsilises mõttes vormis olema, muidu on endal ja teistel väga ebameeldiv.

Mida te arvate boheemlusest?

Boheemlased on väga toredad inimesed. Asi on selles, et minul on ka selline ajajärk kunagi olnud, kus ma olin niiõelda kunstmolutaja. Oli väga palju tuttavaid ja väga palju kokkusaamisi. Kui teistel hakkas ammu igav ja nad laiali läksid, siis mina võisin istuda ja molutada praktiliselt lõpmatuseni. Aga pärast seda oli väga hea, tekkis soov kohe midagi asjalikku teha. Võibolla on igas inimeses mingi boheem sees...

Kadri Tonka & Liana Pögel

MARI: "Ma pean saama minna, tulla ja olla!"

Mari on lõbus, kurb, naljakas, tõsine, kaasaelav, äraolev, rahulik. Samas jääb hüperaktiivse-tema mõistmiseks ühest õhtust näruselt väheseks. Ka temaga koos oldud aja jooksul jõuab ta paljajalu lumes sumbata, pidutseda, viia meid nii meeleheitele kui ka õnne tipule. Temaga suhtlemine pole lihtsalt ajaviide, vaid kogemus, mis jääb meelde. Siin ta on - teie MARI AROLD.

Hirm - appi

Hiiri ma küll ei karda. Mõnikord kardan esinemist. Aga kõrguse kartmisega on asi naljakas. Ma ei tea, kas olen mina imelik või on kõrgus imelik. Näiteks tookord, kui ma käisin katlamaja torni otsas (90 m), siis ma üldse ei kartnud. Pärast tuli muidugi kiirreageerimisrühm kohale, aga sellest me parem ei räägi.... Samas aga, kui ma käisin esimest korda üle kaarsilla kaare, siis kartsin ma palju rohkem.

Väiksena astusin ükskord keevasse vette. Hästi valus oli, jalg oli tervenisti üks suur vill ja siis mainis keegi veel, et sul isegi vedas - sul oleksid võinud näiteks varbad kokku kasvada. Peale seda oli mul kohutav hirm. Magama minnes ajasin alati sõrmed ja varbad hästi harali, sest kartsin, et äkki keegi tuleb ja valab mulle keevat vett peale ning mu sõrmed kasvavadki kokku.

Sõbrad - semud ja muud elukad

Sõber peab minu vastu aus olema ja oskama saladusi hoida ja... ta peab huvitav olema, temaga peab saama millestki rääkida. Sõber ei pea tingimata minu sarnane olema. Aa., üks asi veel, minu parimad sõbrannad on inimesed, kes saavad minu "peenest huumorist" aru, sest neil on endil sama peen huumor. Mulle ei meeldi inimesed, kes on vastikud, perverdid, silma-kirjalikud, nõme-dad,

ikkagi jutu järgi. Aga oma arust ilgelt shefid tüübid, teate need on ka.... Tõestisündinud lugu: marsib mees kaubamaja peaksest sisse, jääb keset saali seisma, võtab mobla välja, keerutab ennast igas suunas ja hõikab siis täiel häälel telefoni: "Õu, tere Ants. Noh, panid sauna kütte vä? Õlled külmas, mis? No, me tuleme siis! No, hüva poiga...". Tõesti, ilgelt lahe, tahaks ise ka selline olla. Tegelt olengi (köh, köhh - Mari "peen huumor").

Musa - kilin - kolin

Mina ei saa aru, kuidas saab ühte inimest teha täielikuks iidoliks! Kunagi kargas üks mulle kallale ja hakkas mind jumala vihaselt juustest kitkuma, lihtsalt selle eest, et ma natuke tema iidolit järele tegin. Aga teate, mis! Tege-likult olin ka mina 13.-aastaselt Musta Q fänn. Praegu vaadates tundub, et Kaarel Kose on neist neljast kõige koledam, aga siis olin ma niimoodi, et (Mari pööratab silmi) musimusi, sexy boy. Ma olin nende fänn, kuid ma ei jõudnud ühelegi nende kontserdile, enne läks vaimustus üle. Nüüd olen ma muidugi tädi ja ei fännan enam. Praegu on mu peamine nõue, et muusika mulle meeldiks ning et ta oleks naturaalne. Disko ja reiv mulle ei meeldi, kantri ka mitte.

Narko

Ei, praegu ei pruugi ma midagi, aga kolmeteistkümnesele nuusutasin paar korda kummiliimi. (süüdlasliku häälega) Aga see enam ei loe, sest nüüd olen ma juba 16 täis. Kuigi, põnevuse pärast isegi prooviks veel midagi kergemat.

Vabadus

Kui mind kusagile kinni pandaks, siis ma sureksin ära. Mitte füüsiliselt, aga vaimselt. Ma pean saama minna, tulla ja olla!

Loom - karvased ja sulelised

Meil oli kunagi kodus rebasekutsikas. Ta oli nii armas. Kogu aeg näris sõrmi. Hästi valus oli, aga ikkagi lasin närida, sest nii äge oli. Künivarese poeg on ka olnud. Vanas kodus olid meil hiired. Vahel püüdsime mõne vigastamatult kinni ning panime ta topeltakende vahele elama. Toitsime ja hoolitsesime tema eest nagu tõelise kodulooma eest.

Tulevik - mis ootab ees

Plaane võib ju teha, aga see on rohkem nagu utopia. Ma saan aru, et peaksin tuleviku peale mõtlema, aga... Minuga on nii, et minu anded ja huvid lähevad nagu lahku. See on tegelikult jumala tüng, et ma oskan hästi mingit matemaatikat, mis mind absoluutselt ei huvita. Mind huvitavadki peamiselt sellised asjad, mis pole reaalsusega kuidagi seotud. Reaalklass on jälle üldiselt tugevam, sellepärast ma seal olengi.

Ise

Ütlen, et olen natuke kiiksuga. Las siis kõik mõtlevad, et olen väga põnev persoon. Aga tegelikult:

"Olen selline rõõmsameelne ja optimistlik lõvineu, inimestes hindan kõige rohkem ausust ja otsekohesust ning, kui ma missiks saan, teen kerjustele pai (järgneb 32-hambaline missinaeratus)."

Teater

on igatahes parem kui kino. Suvel mängisin "Ronjas", sel aastal lähen kindlasti tagasi. Praegu on mul roll "Tarekinis". Ei-ei, mina ei ole näitleja. Tegelikult tahaks kunagi saada küll heaks näitlejaks ning just teatrisse, aga... Milline on hea näitleja? Väga palju oleneb rollist, aga hea näitleja on see, kes suudab teha palju erinevaid häid rolle. On nii, et ma vaatan ühte etendust ja mõtlen, et fantastiline näitleja, aga järgEVates etendustes hakkab ta ennast kordama. Peab oskama erinevaid karaktereid luua.

Lembit Valgma & Heli Ernits

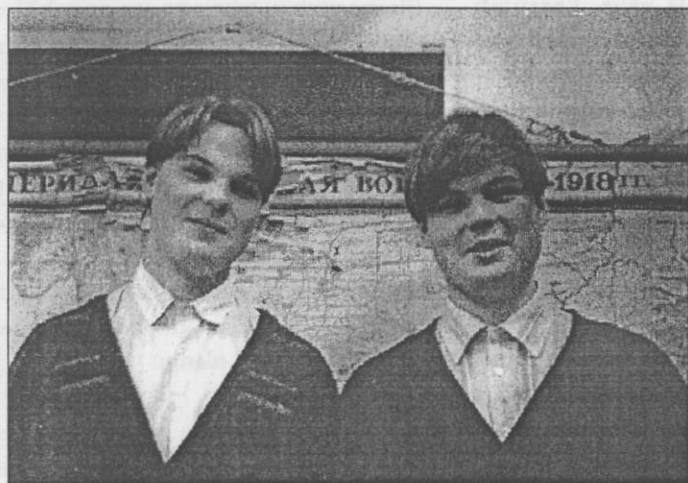
Kumb on kumb? Kaksikud Treffneris

Vahel ei saa üldse aru, kuidas on võimalik, et keegi jõuab korraga mitmes kohas korraga olla. Kuni järsku tõdetakse: ahaa, tegemist on ju kaksikutega. Aga kumb on kumb?

Kas teadsite, et HTGs on tervelt kolm paari kaksikuid? Võib-olla polegi selles, vähemalt nende endi jaoks, midagi nii erilist, kuid kõik, mis on harv, on ebatavaline. Nii ka kaks esmapilgul välimuselt identsetena näivat inimest. Tegelikult on aga paratamatu, et uued kaaslased neid ehk liigagi agaralt uudistama kipuvad. Mida arvavad sellest aga asjaosalised ise?

lastel samad huvid. Kui palusime teineteist võrrelda, arvas Hermo, et seda pole võimalik teha: ükskord läheb ühel mõnes asjas paremini, teinekord teisel; nii on juhtunud näiteks keemia-olümpiaadidel.

Mõlemale meeldivad "lennukid ja muu selline nagu poistele ikka". Tegelikult polegi Hermo meelest vahet, kas sul on vend või kaksikvend, kui, siis ainult nii palju, et pole õigust teist õpetada ega käsutada, kuna ollakse ju täpselt ühevanused (Siim on tegelikult esmasündinu, "aga nii väike vahe ei loe").

Siim ja Hermo

Kaksikvennad Siim ja Hermo Adamson käivad 11c-s. Jutule saime paraku ainult Hermoga (Siim paistis meid pelgavat).

Hermo seletab asjalikult, et kaksik on täitsa normaalne olla, mingisse eriseisundisse ta end seoses sellega ei pane. Vahet tehtavat neil päris hästi, muidugi ei pääse nad ka segamaajamisest ja pika-peale muutub see üsna tüütavaks, kuid Siim ütleb selle peale: "Oleme juba harjunud, sinna ei saa midagi teha." Meie pärimise peale, kas nad kunagi teineteist ära ka on vahetanud, et õpsidele tunga teha, vastab Hermo küsimust ette aimates: "Ise pole me midagi lavastanud, asi olgu ikka aus."

Adamsonid on Hermo sõnul küllaltki sarnaste iseloomudega, nad saavad juba lapsepõlvest peale hästi läbi. Palju on ka ühiseid huvialasid, näiteks sõudmine ("vennaga on parem sõuda kui mõne võõraga, tunneme teineteist paremini"), on ju üsna loomulik, et ühes peres on

Siim ja Hermo on lähedased ja hoiavad kokku. Hermo räägib ohvri-meelselt, et temast saaks vennale isegi sobiv elundi-doonor (nad on ühemunaraku kaksikud), juhul kui seda peaks vaja olema. Meie loodame, et seda küll kunagi tarvis pole.

Joosep ja Joonas

Ka Joosep ja Joonas Kollom arvavad, et kaksik olla on täiesti normaalne. Vahel ajab närvi uute tutvavate peamine jututeema a'la kumb sa oled. Sõbrad eristavad neid küll, sest "me oleme lihtsalt erinevad". Mida kauem tutvavad ollakse, seda kergem on sarnasustest mööda vaadata.

Iseloomud ja mõtteviis on neil endi sõnul täiesti erinevad. Meie küsimusele,

kas mõnikord äravahetamised naljakad ka on, saame vastuseks kaks erinevat suhtumist:

"Meid aetakse kogu aeg segamini, minu arvates see ongi nali" ja "Tegelikult vahetatakse meid nii tihti ära, et enam polegi naljakas". Teineteise eest vastamas käidud pole - kumbki ei viitsi teise eest õppida, pealegi saavad nad ise suurepäraselt hakkama.

Joosep sündis varem, sellegipoolest ei kipu ta domineerima." See, et sünnitakse kaksikutena, ei tähenda, et sünnitakse võitlema," arvavad vennad. Vihale ajab küll, kui pidevalt võrreldakse, kumb tugevam või targem on, "miks sina nii teed, kuigi su vend teeb teisiti".

Huvialade sarnasust ei põhjusta nii-võrd "kaksiklus", kuivõrd sama vanus ja vanemate kasvatus. Kord sai kahekesi koos trenni mindud ja sinna jäädudki, "vennaga koos on alati midagi julgem ette võtta". "Ühtemoodi ei mõtle ja teineteise tegusid ei järgi. Kui mina tulen trennist ära ei pea sina ka seda tegema," peavad nad olukordi iseenesest mõistetavaks. Samas pööravad asja ka kohe naljaks: "Kui tema on haige, siis jään mina ka igaks

juhuks koju."

Ühes on nad ometi samal arvamusel: käsikäes nad läbi elu ei käi. Kui ümberkaudsed "kaksiklust" nii väga nina alla ei hõõruks ja pinda ei käiks, oleks palju lihtsam kaksik olla. Meilgi hakkab pisut häbi küsitlust jätkates...

Nii kurb, kui see ka pole, ei soostunud kolmandad kaksikud intervjuuga. Aga pole midagi; kallid treffneristid-lehelugejad, saatagi natuke aju-gümnaastikat teha - mõistatage, kes nad on! Vihje: nad on tüdrukud.

P.S. Äraarvanute vahel auhinda välja ei loosita.

Riin Rannu & Terje Raadik

MÄNGU(LT PÄRIS) ELU

Kadunud suvine päikesesära.
Aeg pühib kokku naeru mu suult.
Labidaga lükkam lund jalust ära.
Lõputult sammun ma vastutuult.

Ilalgi soojaks ei saa minu ahi,
libe on esikupõrandal jää.
Enam ma langevaid helbeid ei vahi.
Ei ole ma ärkvel, ei magama jää.

Laul on leib – soojalt südamlilik ta.
On meeles veel jõulud sõpradega.
Leian siiski äkki, et nii võib ka
Eestimaa talve üle elada.

Veel kevadet ei ole paista
Ja sügisest me heietame mälestust..
Eks pilvevana lund ju puista
Nii kaua kuni sest veel pole jalestust.

On kaunis talveõhtu
Ja härmatanud puud.
Ma lumes ahmin õhku
Ja sülgan tühjaks suud.

Kristjan Luhamets

Jooksevad kõrvuti kellade liivad
Hommikupoole, udus kukub kägu
Ma näen kolm korda päevas üht nägu
Kelle südamesse ristteed viivad?

Mu südamest sa lõikad tüki – see on
laul
Mulaulusõnu kokku toovad tuuled
Ja hetkeks puutuvad kokku huuled,
Õhku rippuma jääb nähtamatu
hingaur.

Õhtul hüübib jääkann valedede
Mis sa nutad nurgas omaette?
Kägu kukub hommikule noodi ette
Ja uus tuleb minu asemele.

Tagantkätt lendulastud lihtlause
Pilkab ära närtsind lauakelli.
Sügav joon – läbi vaikuse –
Sodid sooja näpuga aknale jäälilli

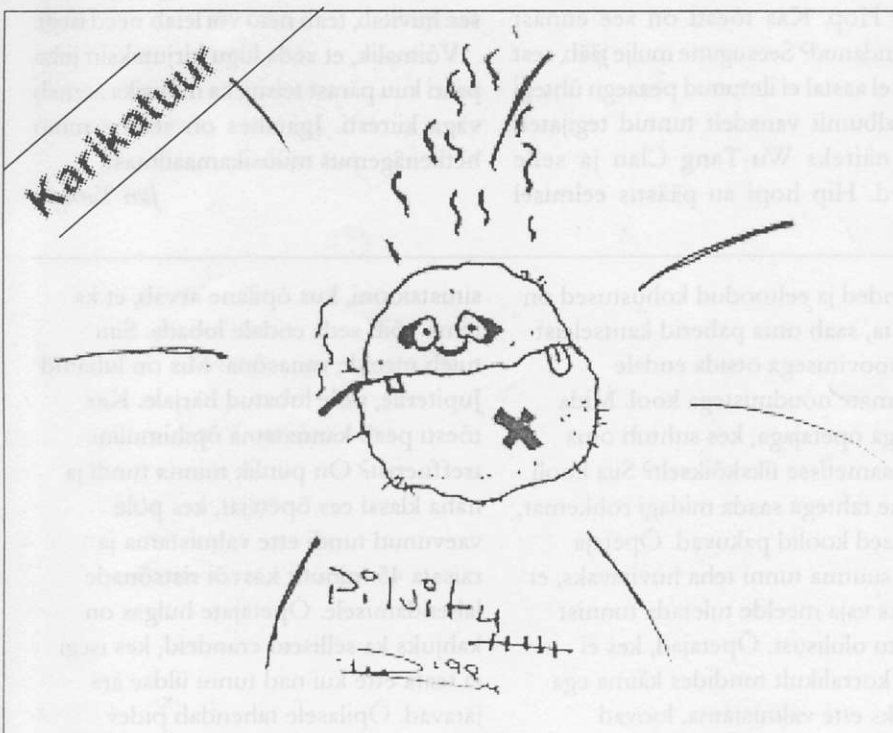
Mõtete kromaatileine ebakõla
Pärlendavad tilgad reas – klaster,
Unustusejõkke pürgib sala
Viima paar häbelikku astet.

Ma istun jões ja katsun vettind kive
Kui õõ end minu üle viskab silda
Ja eemal näen üht paadisilda
Ja veerin välja tähtedest su nime

Ning õhk on ennast täis ja rooja
Keegi itsitab süttib tikk
Ma lähen selle juurde sooja
Kuid mu suu on jälle kurblik

Ajan naeratuse kaja taga
Tahan näha sind veel läbi peegli
Ent see valgusaastatega
Vajub vettind kividesse veelgi

Phoebe

Tulevikumuusika - milline see olla võiks?

Nüüd, aastal 1999, vaadatakse ootuse ja huviga järgmisesse aastatuhandesse. Minu kui muusikainimese huvi järgmiste aastate vastu võib kokku võtta küsimuses: missuguseks kujuneb pop- ja *underground*muusika? Nii mõndagi võib juba praegu arvata, vaadates, kuidas on muusika viimasel kümnendil aastal arenenud, teha selle põhjal mingisuguseid järeldusi.

Praegu lõovad laineid bändid, mis koosnevad põhiliselt "ilusatest ja noortest". Kes meist poleks kuulnud midagi ansambleist Backstreet Boys, Spice Girls.... Seesuguste muusikaliste kollektiivide edu on kindlasti tingitud nende plaadifirma suurepärasest oskusest artiste müüa, teenides bändi pealt suuri summasid. Kui aga on võimalik nii lihtsalt palju raha teha, siis ei nähta põhjust miks mitte seda jätkata. Ka järgmistel aastatel. Tõenäoliselt saame me veel näha paljusid bände, mis ei erine eelnenuist eriti millegi poolest. Samasugused naeratavad noored, ilusais riideis, laulmas armastusest või selle puudumisest.

Muidugi on olemas võimalus, et see muusika jääb meie generatsiooni noorusaja piiridesse. Et meie lapsed irvitavad, kuuldes N'Synci, nagu meie muigame oma vanemate üle, kes kuulasid ABBA-t ja Led Zeppelini. Minu isiklike lootuste kohaselt võiks see küll nüümoodi olla.

Kahtlemata jääb klassikaline rock-muusika (siinkohal mõtlen stiili, mida viljelevad Eestis Terminaator ja hetkel kuum bänd Smilers) püsima veel umbes kümneks aastaks. Kasvõi oma lihtsuse ja arusaadavuse tõttu ja eriti emakeelsena. Kuid üldplaanis sarnanevad ju nemadki tavalisele poistebändile, erinevusega, et

neil peab ainult laulja (liider) olema "sile poiss" ja et nemad teevad oma muusikat kitarride, mitte arvutiga. Nimetatu tõttu on seesugused ansamblid muusikaturul muidugi ka natuke ebaedukamad, võrreldes näiteks Black Velvet'i taoliste kollektiividega.

Kui vaadelda kitarrimuusika raskemat poolt, tekib küsimus: kuhu on tüüpilisel kitarr-bass-trummid-laul ansamblil enam areneda? Kõik oleks justkui ära mängitud. Alates rock'n rollist on arenetud kuni black metalini välja, mis minu arvates oma segaduse ja raskuse pärast enam üldse kuulatav ei ole. Appi on võetud arvuti ja 20. sajandi viimase kümnendi populaarne instrument grammofon. Praegu viljelevad taolist crossover-stiili näiteks Korn, Pitchshifter ja Incubus. Võib arvata, et nüümoodi luuakse rock-ja metalmuusikat ka järgmise sajandi alguskümnend(e)il. Mis edasi juhtub, ei oska ette näha.

Kuid nüüd vaataks pisut praegust undergroundmuusikat. Hetkel kogub populaarsust üheksakümnendate esimesel poolel loodud tantsumuusika stiil drum'n'bass. Aastal '98 ilmutati mitmed head d'n'b albumid, aga tekkimas on kahtlus, kas '99-ndal ja hiljemgi seda enam juhtub. Sellel muusikal oleks justkui kaks arenguvõimalust: kas jääda unarusse või minna massidesse. Mõlemad on suhteliselt tõenäolised ja midagi kindlat ennustada küll ei oska.

Hip Hop. Kas tõesti on see ennast ammendanud? Seesugune mulje jääb, sest eelmisel aastal ei ilmunud peaaegu ühtegi head albumit vanadelt tuntud tegijalt nagu näiteks Wu-Tang Clan ja selle liikmed. Hip hopi au päästis eelmisel

aastal Cypress Hill albumiga "IV", aga võib arvata, et ega nemadki igavesti noored ole ja varsti oma kola kokku panevad. Selguse peab tooma käesolev aasta.

Loodan, et hea trip hop ei ole lõppenud ja seda kuuleme ka veel lähimal paaril aastal. Massive Attack - üks parimaid selles stiilis - on saanud hakkama albumitega, millel on tunda uusi tuuli.

Missugust muusikat me siis kindlasti järgmisel sajandil kuulame? Julgeksin pakkuda, et midagi sarnast, mida on talletatud järgmisele albumile:

4hero - "Two Pages" - eelmise aasta tippalbum. Drum'n'bass, swing, dzhäss, ja mida kõike veel on segatud kompotiks hindele 5+. Kindel tulevikumuusika.

Korn - "Follow The Leader"/Pitchshifter - "www.pitchshifter.com"-neile, keda huvitab paari tuleva aasta kitarrimuusika, kohustuslik vähemalt ära kuulata.

Propellerheads - "Decksandrumsandrocknroll"/Jamiroquai - segu dzhässist ja arvutimuusikast. Huvitav.

Seda rida võiks jätkata veel umbes kümne artisti/albumi nimega, aga keda see huvitab, teab neid või leiab need isegi.

Võimalik, et seda lugu kirjutaksin juba paari kuu pärast teisiti, ka muusika areneb väga kiiresti. Igatahes on selline minu hetkenägemus muusikamaailmast.

Jüri Tarkpea

Kelle aeg on kallim?

Konkurents Hugo Treffneri Gümnaasiumi muutub iga aastaga tihedamaks. Neid noori, kes soovivad oma õpinguid jätkata Eesti hariduse lipulaeval, on tulnud siia pea igast Maarjamaa nurgast.

Hea kooli aluseks on muidugi head õpetajad. Õpetajad on erinevad ja loomulikult pole nad ühtmoodi head. Õpilastelt nõutakse, et tunnist puududa ei tohi, tuleb tööd teha ka kodus ning

kui hinded ja eeltoodud kohustused on täitmata, saab oma paberid kantsleist kätte soovituselga otsida endale väiksemate nõudmistega kool. Mida teha aga õpetajaga, kes suhtub oma õpetajaametisse ükskõiksel? Siia kooli tullakse tahtega saada midagi rohkemat, kui teised koolid pakuvad. Õpetaja peaks suutma tunni teha huvitavaks, et ei oleks vaja meelde tuletada tunnist osavõtu olulisust. Õpetajad, kes ei vaevu korralikult tundides käima ega nendaks ette valmistama, loovad

situatsiooni, kus õpilane arvab, et ka tema võib seda endale lubada. Siin tuleb meelde vanasõna: Mis on lubatud Jupiterile, pole lubatud härjale. Kas tõesti peab kannatama õpiphimuline treffnerist? On pünlik minna tundi ja näha klassi ees õpetajat, kes pole vaevunud tundi ette valmistama ja raisata 45 minutit kasvõi ristsõnade lahendamisele. Õpetajate hulgas on kahjuks ka selliseid erandeid, kes isegi ei teata ette kui nad tunni üldse ära jätavad. Õpilasele tähendab pidev

"Kaheksas maailmaime" - Ape Mei

"Kõik see toimus silmapilgu jooksul. Tulivihane Jimmy ei jõudnud veel õllekannu Henry peakohale tõsta, kui sai vastasistuvalt punase habemega noormehelt tugeva hoobi lõua pihta. Juurderutanud kelnar viskas ta kobe ukse taha. End vaevu püsti ajanud, lonkis Jimmy minema."

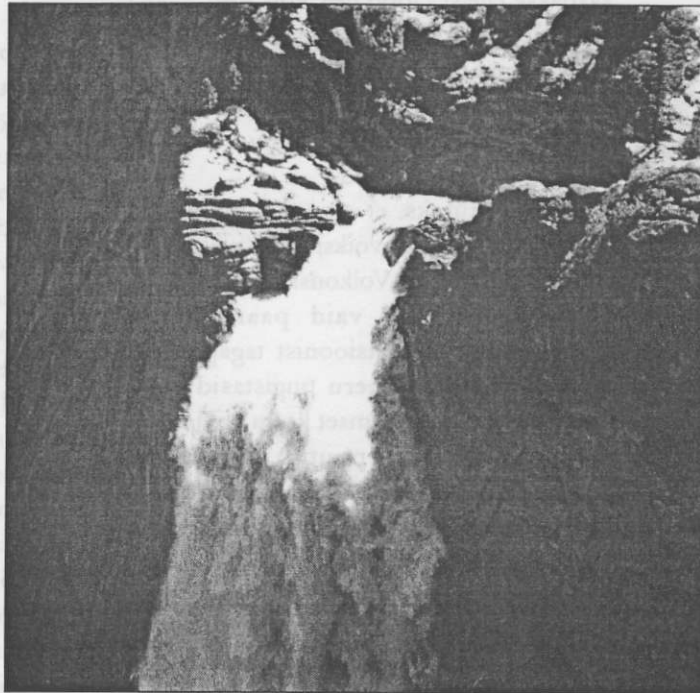
Kõiges olid süüdi nood kaks. Nad ei uskunud ühtki tema sõna. Ja kõige solvavam oli see, et nad naersid ta üle, nimetades teda valevorstiks ja lobamokaks. Kuid tema, Jimmy Angel, rääkis ju sulatõtt, rääkis seda, mida oli oma silmaga näinud." (1936)

Kogu maailm teab legendi muinasjutumaast Eldoraadost, mis asuvat kusagil Lõuna-Ameerika südames. Legend räägib, et see maa on loendamatu aarete, Ülekullatud Kuninga maa. Sellel maal lõpeb iga pidustus kombetalitusega - preestrid puistavad oma kuninga kullatõlmuga üle ja viivad ta püha järve keskele, pildudes teel vette pärleid ja teemante. Seejärel peseb kuningas end järvevees.

Sajandeid põhjustas see legend "kullapalavikku". XV sajandil jõudsid kuuldused aaretemaast ka Euroopasse, kust tormasid seda otsima igasugused kõrilõikajad, kaskadöörid ja muidu kerge teenistuse otsijad. Sajandite möödudes selgus, et on ka meie ajal olemas veel

tundidest ära minemine vaba valikut uue kooli leidmisel. Sama ettepaneku võiks teha ka õpetajale, kes soovib kergemalt läbi saada – küllalt on neid koole, kus õpilased ei taha õppida ja on väga rahul õpetajaga, kes ei tahagi neid oma õpetamisega segada. Ka õpilaste aeg maksab ja õpetajatel ei tasuks seda mõtlematult raisata.

Pille Heido

inimesi, kes seda müüti usuvad. Üks neist oligi Jimmy Angel.

Lapsepõlves kuulis Jimmy isalt mitmel korral muinasjuttu Ülekullatud Kuningast. See vangistas ta mõtted nii, et ta ühel päeval jooksis kodust minema. Uskudes oma Eldoraadosse, suutis ta nälgides, kerjates ja vahel indiaanlaste keskel elades aastaid hulkuda mööda Lõuna-Ameerika mägesid ja dzhungleid. Kord tal ka vedas, ta leidis paar suurt teemandit, mis muidugi veenis teda edasi oma Eldoraadot otsima.

Kuulnud indiaanlastelt, et *La Gran Sabana* platool Guajaana mägismaal on mägijögesid, kus leidub rikkalikke teemandipahtlaid, ostis ta lennuki ja hakkas tegema pikki luurelende. Platoo loodeosas kõrgub dzhunglioonkeani valitsejana otsekui ligipääsmatu kindlus 2500 meetrit üle merepinna kaljuna *Ajuan tepui* - Kuradimäe - platoo. Ta kivised seinad kõrguvad jalamilt kohati 1,5 km kõrgusele.

1935. aastal lendas Jimmy Angel piki *Ajuan tepui* platoo idaserva ja nägi järsku tohutut veejuga, mis langes otsekui pilvedest, mis varjasid kaljude ülaosa. Veekohin kostis isegi läbi lennuki mootorimüra. Lähemalt vaadates nägi ta

gigantset juga, mis langes alla Kuradimäe ülaharjalt.

Soov uuesti juga näha ei andnud Angelile rahu, ent tagasi õnnestus tal minna alles kahe aasta pärast. 1937. aastal lendas Angel soovitud kursil koos oma naise ja kahe sõbraga. Viimased palusid Angelit maandada lennuk joa lähedal, et seda paremini näha. Jimmy leidis küll koha, kuid eksis, pidades kõrgsood tasaseks - lennuk vajus ratastega sohu ja jättis seltskonna Kuradimäe vangideks (lennuk asub seal tänapäevani ja ebaõnnestunud maandumiskoht kanti kaartidele, saades endale geograafilise nime "Angeli hüpe"). Tänu kaasavõetud raadiosaatjale päästeti nad varsti sealt kopteritega.

Kui Jimmy joomakaaslased oleksid olnud tõsised ja intelligentsed inimesed, oleksid nad tema jutustust hinnanud, sest tema oli tõepoolest maailma kõige kõrgema joa esmaavastaja, mille eest tema nimi ka ajaloo annaalistesse jäädvustati ja kaartidele kanti.

Ent Angeli juga jäi süiski mõistatuseks 1949. aastani, mil hästivarustatud Venetsueela-Ameerika ekspeditsioon viis läbi harulduse detailse uurimise ja mõõtmise. Tuli välja, et katkematult langeva veejoa pikkus on 979 meetrit, joa kogupikkus aga 1054 meetrit. See ületab kuni 20 korda kuulsat Niagara joa kõrguse. Nüüdseks langeb vesi 80 meetrit järsakuharjast madalamal, mis on voolava vee pikaajalise kuid halastamatu töö tagajärg.

Kõrge juga on indiaanlaste seas tuntud poeetilise nime all *Ape Mei*, mis tähendab "neiu kulmu". Eurooplaste poolt nimetatud aga esmaavastaja järgi Angeli joaks.

Markus Untera

"Häaleröövel"-mitte ainult lastele

"Hääl on meie väga tähtis. Kui meil häält poleks, ei saaks me rääkida. Häälpeaelu peab hoidma: ei tohi tarbida üleliia palju vedelaid suupisteid (nt. lund, jäätist ja...)." Umbes nii ütleb Andres Dvinjaninovi järjekordse lasteetenduse kava.

Miks just sellised laused? No selle pärast, et see lugu jutustab Susannast ja tema koerast Udust, kes peavad vastu astuma vastikule ja pahale häaleröövlile härra Akustikusele (Evald Aavik või Peeter Volkonski). Tema röövib igasuguseid häali ja mis kõige hullem - ta

röövib ka Udu hääle. Hääled muidugi saadakse tagasi - lõpp hea, kõik hea!

Üldiselt etendus rahvale meeldis. Kaks jutuvestjat hoolitsesid kenasti etenduse tempo eest. Võibolla vaheaeg oli liiga pikk, aga sellegipoolest polnud näha väsinud ja tuimi nägusid.

Selle tõestuseks, et eten-dus polnud tõesti ainult lastele, võiksid olla näiteks Tõnis Mägi, Peeter Volkonski ja Andres Dvinjaninov, kes vaid paar rida treffneristide delegatsioonist tagapool istusid, rõõmsalt naeru pugistasid ja etendusele lausa südamselt kaasa elasid.

Mis muusikasse puutub, siis oli A.Dvinjaninov siinkohal samuti "kümmesse pannud." Eriti tuli sellealase kompositsiooni meisterlikkus välja siis, kui... aga äkki uurite selle ise välja, või mis?

Pille Raudla & Joosep Kollom

Tee jalgade näitamisest hinge andmiseni "Marlene"

Kati Murutari muusikaline lavalugu kujutab endast Marlene Dietrichi elu tema tütre Maria silmade läbi. Maria on ka kirjutanud raamatu oma emast, tema enese palvel, kuid ometi mitte sellise, mis Marlene'ile meeldinud oleks. Maria arvab oma ema olevat kummalisel viisil armastava naise oma lõputute armulugudega. Dietrichi puhul võiks paralleele tõmmata A.L.Webberi muusikali "Evita" peategelasega - veetlevad asjakesed, kes end "tippu magavad".

Näidend kahes vaatuses võtab kokku näitleja-laulja elu tundmatust ja andetust tüdrukust kuni kogu meessoo ihaldusobjektiks saamiseni. Lavastaja on erilisel rõhutanud Marlene'i armuafääre. Võib ju väita, et vaid nendest ta elu koosneski. Armukesteks olid tolaeagsed põhitegijad, nagu Remarque, Hemingway, Cooper... ja mitte ainult mehed, vaid ka naised.

Huvitavalt on lähenetud peategelase kujutamisele, keda mängib kolm näitlejat: Merle Jääger, Helena Merzin ja Siiri Sisask. Suurepärase töö lauljana tegi ära Siiri Sisask. Kõige marlene'ilikum oli ehk Merle Jääger. Ülejäänud viis näitlejat olid mehed, kellede ülesandeks oli täita

armukeste osi, millega nad ka hästi toime tulid.

Helitaust oli suhteliselt hea, arvestades, et Siiri Sisaski hääl sarnaneb pisut Dietrichi laulmisele (mis küll rohkem rääkimisena tundub). Kahjuks ei saa sama hinnangut anda lavakujundusele, mis vaid lauast ja toolidest koosnes. Vaheldust pakkusid süski taamale ilmunud laev ja üles-alla keritav ekraan, millelt võis aegajalt jälgida kaadreid Marlene Dietrichi filmidest.

Näitlejate kostüümid olid vaheldusrikkad ja julged, paljastades rohkem, kui peites. Mehed kandsid enamasti ülikonda (või hommikumantlit), Marlene aga kolme naise kehasuses käis küll enam kui kolm korda tualetti vahetamas. Jumestus oli igati sobilik M.Dietrichile - heledaks puuderdatud nägu, silmatorkavad huuled, tumedaks värvitud silmad.

Kogu etenduse sisu võtaks kõige paremini kokku Marlene'i poolt öeldud lause: "Kas tead, kui pikk tee on jalgade näitamisest hinge andmiseni!" Et aga öeldust kõige paremini aru saada, peaks igaüks ise lavastust vaatama minema.

Riin Rannu

Sport Sport Sport

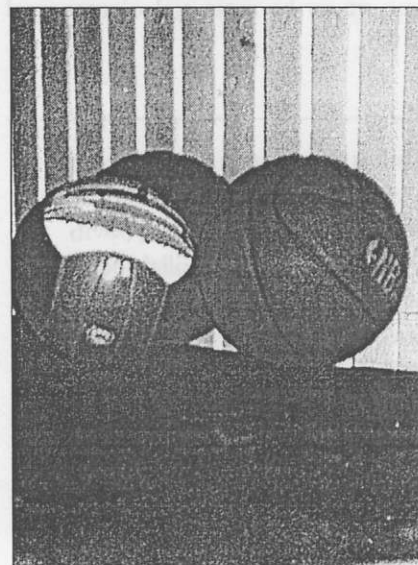
Viimased kuud on Treffneri gümnaasiumisse toonud spordipõua. Tõsi, võitis ju meie võistkond detsembri alguses toimunud Tartu koolidevahelised karikavõistlused kergejõustikus A-vanuseklassis. See tugevdas veelgi meie mitu aasta kaitstud esikohti linna koolidevahelistel spordi-võistlustel.

Peale seda võitu on aga treffneristid saanud oma sportlikkust näidata vaid kehalise kasvatuses tundides. Loomulikult on spordilembesed treffneristid kogunud võite mitmetel spordialadel, kuid siis iseenda või spordikooli, mitte aga Treffneri gümnaasiumi au eest võideldes. Pärast kooli põlemist jäi ära ka aastapäeva ürituste reas seisev spordinädal, samuti vilistlasturniir. Sellest on kahju, kuna see oli ainuke treffneristide omavaheline jõukatsumine.

Pimedail talvekuudel ei paku mingit rahuldust ka võimlas kooli rekordite püüdmine, kuna võimlas pole siiani suudetud taastada elektrivalgust. Ehk ajendab kehalise kasvatuses tunde nautima hulk uut spordivarustust. Jõuluvaheajal hangiti uusi korv-, võrk- ja topispalle, osteti uus hoolaud, saalibändikomplekt ja palju muudki.

Ei olegi teha muud, kui soovida, et võimlasse lõpuks ka elekter jõuaks ning ega siis spordivõistlusedki mägede taga ole.

Evelin Tiitsaar

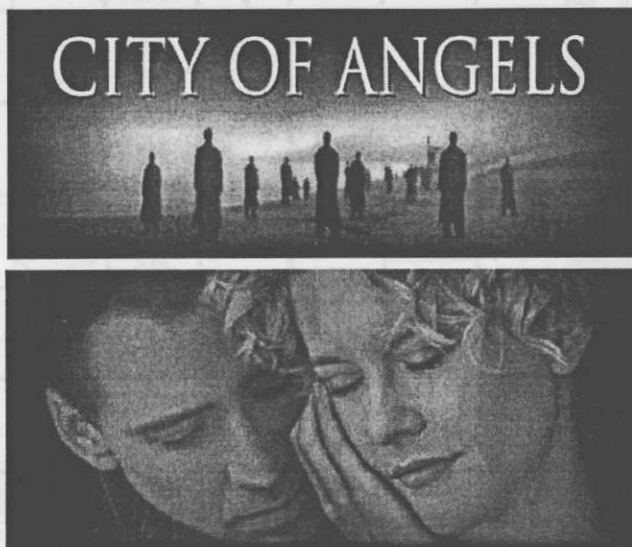
Tõde peitub vaataja silmades ehk kõigile on kusagil vastuseid

On seal kuskil kõrgetes taevalaotustes olemas kõikvõimas Jumal? On olemas tema jüngrid, keda kutsutakse ingliteks? Kas meie maise teekonna lõpule järgneb edasine elu kuskil ülalpool tajutavaid piire?

"Inglite linna" vaadates ei poe hinge ükski kahtluseraas – kõik need küsimused omavad filmi jooksul jaatavat vastust. Inglise ja nende ülemus on täiesti olemas. Esimesed saadavad oma päevi mööda Maa peal, meie kõigi keskel. Kui me oleme õnnatud või meil läheb halvasti, siis nad aitavad. Kui me sureme, siis nad tulevad meile järgi ja viivad endaga. Tähtis on see, et me ei ole üksik, keegi valvab meid kogu aeg.

Selles filmis esinevad inglid püüvad ümber lükata sajandeid valitsenud arusaamu ja kujutlusi neist pühalikust olevusest. Kui tavaliselt peetakse inglaid valgesse rõivastunud tiivulisteks ja õrnadeks olenditeks, siis ekraanil tegutsevad tugeva kehaehitusega musta riidetatud mehed (mõne väga üksiku erandiga – naisi nimelt on väga vähe). Neile pole mingi probleem istuda jalgu kõlmutades keset tipptundi kuskil tänava ääres kõrge reklaami otsas. Nad tulevad ja lähevad. Neid on võimalik näha ainult siis kui nemad ise seda tahavad. Nad ei tunne midagi (aistingute mõttes), kuid mingil üllataval kombel on neil tunded, mis on inimtunneta täiesti sarnased.

See on film, mille kandvaks ideeks on otsimine. Seal otsitakse mõtet ja olemust elus, surmas, armastuses, õnnes, saatuses, Jumalas. Ka vaataja pannakse ennast hoolikalt läbi analüüsima, avastamaks tõtt eneses. Meil kõigil on vaja millessegi uskuda, kuid me ei saa kunagi teada täit tõde nagu me ei saa ka kunagi kogu õnne, mida me hing ihkab. Ning peamine: mis iganes me ka ei teeks, keegi kontrollib meid siiski, me ei ole iseenda tegelikud peremehed, kuigi see tundub nii. Neid mõtteid sisendatakse läbi tegelaste ja sündmuste, kes ja mis on oma tunnusjoontelt päriselule väga sarnased. Me võime olla veendunud ateistid, aga

"Inglite linn" paneb meid veelkord kõhkleva – äkki on see kõik tõsi, ainult meie vaim ei suuda seda tähele panna ja tunnistada?

"Inglite linn" jääb kauaks meelde sellepärast, et ta on film, mis koosneb tervikuks sulatatud hetkedest, stseenidest. Paljud filmid annavad hea emotsiooni tervikuna, neis on midagi meeldivat ja erilist siis, kui me oleme näinud tervet filmi. Üksikute katkendena vaadatuna ei mõju nad reeglina üldsegi mitte vaimustavalt. Meelde jäävad rohkem sellised filmid, kus pidevalt on mingisugune uus ja huvitav juhtum või kaader või repliik. Antud juhul olgu siis selleks Nicholas Cage'i ja Meg Ryani jutuaamine laboris, Hemingway tsiteerimine, kapsa lõikamine – igale inimesele jäävad meelde erinevad kohad, mis teevad filmi talle eriliseks. Kõnealusel linatöös tekitab selliseid kohti harvaesinev sümbioos filmi tähtsaimate tegurite vahel: omapärase fookusega kaamerapilt segatuna vaimuka ja terase dialoogi ning sarmika näitlejatööga ja kõigele lisaks paras annus olustikuga ideaalselt haakuvat muusikat. Need koostisosad teevadki üksikud stseenid tervikuks, et nood saaksid omakorda omavahel mängima hakata.

Väga võluvalt mängisid koos Meg Ryan ja Nicholas Cage. Ryan on mulle meelde jäänud juba filmist "Sleepless in Seattle", kus nad soleerisid Tom Hanksiga. Cage omakorda on oma viimaste rollidega kogunud kuulsust kui

actionzanrit armastav mees. Selles mõttes oli "Inglite linn" mõnus vaheldus. Need kaks moodustasid paari, kes silmnähtavalt täiendasid teineteist, olid kui teineteise jaoks loodud. Sellist kokkumängu ei esine just tihti. Positiivseid emotsioone pakkusid ka kodumaistest telekanalistest tuttavaks saanud näod, nagu näiteks Dennis Franz. Ka neile oli suureks muutuseks mängida mängufilmis, eriti veel romanti-lises. Franz kandis siiski eksingulist ehitaja osa hästi välja – pealt tahumatu, ent seest hoopis südamlilik ja lisaks sellele veel

salapärase.

Minu käest küsiti peale kinoskäiku, et mis film see õieti oli. Mnjah... Hollywoodi stuudiobossid liigitaksid ta ilmselt armastusfilmiks või äärmisel juhul romantiliseks komöödiaks, kuid minu jaoks oli ta midagi muud. Pimedast saalist lahkudes tulid mulle meelde Raimond Valgre lauluread "Muinaslugu muusikas". Mitte et "Inglite linna" Valgre abil seletada saaks, aga muinaslugu oli see film küll, ääristatuna suurepäraselt valitud muusikast. Kõige õigem oleks vist öelda, et ta oli kaasajastatud muinasjutt elust enesest ja kõigest temaga kaasnevast. Eriti kui arvestada, et igas muinasjutus kipub oma sügavam põhi peidus olema. Igas muinasjutus on terake tõtt, mõnes vähem, mõnes rohkem. Kõik oleneb vaatajast.

Siim Sikkut

Ristsõna lk. 14

Lahendus: _____

NIMI: _____

KLASS: _____

Lõika see talong välja ja pista
MIILANGU postkasti.
Võid võita auhinna!

Elmise ristsõna vastus:
TAMMSAARE
Auhinna võitis: SIIM OKS, lb

KIRJANDUS- LIK ÜHING 1917 - 1920	S	I	U	R	U	LÖHN LAD. K.	M	L	1050					
RAADIUS PILLOW EESTL. K. KAUBOIDE VOISTLUS							D		O					
HÜÜE VALD VALGAMAAL ALASTI OLIIA HÜMN INGL. K.				N	U	D	I	S	T					
1501 HISP. AADLIK 2X TAHT ÜHENDUS			L					T	T					
SERIAAL DZAUJ GAUS	J	TAIME ALGED LA		NÕUKOGUDE LIIT ARVAB JUKK, ÕPETAJA					URMAS SAATEJUHT INFO					
IESUS NAZARENUS REX MOORE, NÄITLEJA	R	CHRISTIE, KIRJANIK ÜKS MUSKETÄRI	A	G	A	T	H	A	EI VENE K. LAAS	N	E	T		
VICTORIA... LAULJA ABIKS AERUTAMISEL	A	D	A	H	S							E		
BA	I	E	R	T	SAKSA LIIDUMAA MEHED INGL. K.	M	A	N	RIIK AMEERIKAS	MARKVART, SPORTLANE VANESSA... MUUSIK		A		
R	E	E	M	A	N	MADIS... ÕPETAJA TEHNIKA (MÄLUTUSK)	N				LY... FOTOKEENSIK PILKAVAD	B		
R		PUUDE MAHA- VÕTMINE VAIMULIKU SOENG	L	M	E	T	A	TOIDAI ÜKSKÕIK SKS. K.	ESMASPÄEV VEESAAR, NÄITLEJA	A	N	K	E	
OLEMINE, EHK ELU...		IPSE VERBI	I	V	MAIUSTUS	D	E	S	E	E	IIALGI	VOIB-OLLA		
		LOCO OPUS USQUE TEATUD KEPP	S	A	U	2 TÄHESTIKU ESIMEST TÄHTE	TESLA	SPORDI- ALA	SILMI- PIMESTAV ERITIS	E	R	E		
I	L	U	S	K	KAALIUM KENA	EMA- VALITSUS TEIE	M	A	T	R	I	A	A	H
		SIIRAS RASVANE INGL. K. TUVI	T	A	T	... SAAR, HUVIJUHT	PEETER... KUNSTNIK	A	L	L	I	K		
NATALIE... LAULJA	NÄITEKS	LUTEETSIM	N	T	RADA LEGAALNE	T	E	F	ALU- MINIUM NOA LIKKUS- VAHEND KÄESOLEVAL AASTAL	L	A	E	V	2X TAHT
PR. KUNINGATE DÜNASTIA	L	O	U	I	S	SUURIM IMETAJA	V	A	A	L	PAGARI- TOODE	S	A	I
MISCERE	U	I	L	E			U	L	K	I	Riiv	7. ASTE (MURSIKAS)	D	I

Vastusetalong lk.13

ÕPETAJATE KILLUD

“Ära vägista, võta suurem haamer”

Madis Reemann

“Et kaitsta UV(E) kiirguste eest, tuleb kanda UV(E)vastaseid prille.”

Rita Zobel

Õpilane: “Kuidas eristada metanooli ja etanooli?”

Eha Paabo: “Üks teeb pimedaks, teine ei tee.”

“Näiteks selline ülesanne. Üheaastase kassi saba on 10 cm pikk. Kui pikk on kümneaastase kassi saba?”

Tarmo Ainsaar

Hannes Jukk: “Nüüd ma ootan selle tunni lõppu, et ma saaksin ennast veidi koguda.”

Õpilane: “Ja siis?”

Hannes Jukk: “Siis ma hakkan käsa väänama!”

“Mul oli pea haige ja ma ei saanud teie töid parandada.”

Ülle Seevri

Uve Saar: “Kas sul on perekonnaõpetuses järeleaitamine? Perekonnaõpetuse praktikat oleks koolis rohkem vaja.”

Õpilane: “Annuk üksi ei jõua...”

Uve Saar: “Nojah, Jukk viis oma voodi ka koolist minema...”